

גליון מס' 1178

העלון התורני של מודיעין וסביבותיה

בס"ד, מוסדות "למען אחי" | עש"ק פרשת ויקהל-פרה כ"א אדר תשפ"ה | ת.ד. 4230 מודיעין עילית | קו פתוח: 1800-200-710

גלות וגאולה, מתוכננים לחג החירות אף??

מדוע אנו חוגגים את גאולתנו ממצרים כאשר רוב עמנו מפורז היום בין הגויים בארצות נכר???

משמעות זו של הגאולה מעניקה את חותם הנצח לגאולת מצרים, כי החירות שקיבלנו הפכה לחלק ממהותו של העם היהודי, לשאיפתו ולכמהותו. מי שחותר ועורג לחירות, הוא בן חורין כבר עתה. אמנם לאחר גאולת מצרים שוב גלינו מארצנו לא אחת, אך ההישגים שהשגנו באותה גאולה לא יאבדו מאיתנו לנצח.

אדם עני ונבער מדעת - שפר עליו מזלו והעשיר לפתע. שכן האיש מורים פרטיים שאילפוחו ולימדוהו דעת. האיש רכש השכלה גבוהה והיה לאדם משכיל. לאחר שנים שוב ירד מנכסיו. נדו לו רעיו בצער, אך האיש העני התהלך עליו ושמח. כאשר נשאל לפרש שמחתו, השיב: אמנם כל הוני ורכושי ירדו לטמיון, אך מטען החכמה שהספקתי לרכוש יישאר עמי לנצח, איש לא ייקחנו.

במשל זה מסבירים פרשני ההגדה את מהותה של גאולת מצרים. אמנם בשונו לגלות ירדנו מנכסינו החומריים, אך ההישגים הרוחניים, תחושת החירות, ובמיוחד התורה שקיבלנו, הישגים נצחיים הם.

גאולת מצרים משמשת מפתח לציפייה לגאולה העתידה של העולם כולו. המאורעות ההיסטוריים הם שיצקו בלב האנושות את התקווה כי העולם מוכרח להיגאל שנית בגאולה שלמה שלא תותיר אחריה מצוקות.

בליל הסדר בולטת מגמה זו בהרבה מפרטי ההגדה. תפילת ההלל מתחלקת בתוכנה ובזמן אמירתה לשניים. שני הקטעים הראשונים הנאמרים לפני הסעודה מוקדשים לגאולת מצרים, ואילו כל החלק האחר מוסב על סבלות הגלות הנוכחית ועל ציפיות הגאולה ממנה.

תקווה זו באה לידי ביטוי גם בחציית המצה בראשית הסעודה. כאמור, המצה מסמלת את הגאולה, ובהצפנת חציה השני לסופה של הסעודה, אנו מדגישים שוב כי הגאולה טרם נשלמה, וכי אנו מצפים להמשכה.

כך מוסברת גם פתיחת הדלת המופגנת בתום הסעודה, לקראת החלק השני של ההלל ובעת מזיגת "כוסו של אליהו". הדלת הנפתחת לרווחה ממחישה ומסמלת את ציפייתנו העמוקה לבשורת המשיח, אשר אף אם מתמהמהה היא - בוא תבוא.

ארבעה לילות כתובים בספר הזכרונות: הלילה הראשון - כשנגלה הקב"ה על עולמו ובראו הלילה השני - כשנגלה הקב"ה לאברהם בברית בין הבתרים. הלילה השלישי - כשנגלה הקב"ה על מצרים בחצות הלילה. והלילה הרביעי - לעת קץ הימים, כשיגיע העולם לשעת גאולתו הנצחית. הוא אותו לילה שבו ייתמו כל השאלות והניגודים, הלילה שעליו נאמר: "והיה לעת ערב יהיה אור", אמן.

מקובל לראות את הגלות כעונש, עונש לעם החוטא על חטאיו. אולם לא כן. הגלות משרתת בדרך השלילה את המטרות שהעולם צריך וחייב לשרת בחיוב. "קידוש השם" הוא מטרת האנושות והעולם. מטרה זו מתגשמת או בחיי קדושה או במות קדושים. בשתי הדרכים כאחת משלים העולם את ייעודו. בידי הבחירה, באילו אמצעים לאחוז.

הגלות והגאולה הפיזיים מהווים רק בבואה לגלות ולגאולה הרוחניים של העולם ושל האנושות. כפי עומק התרחקות האנושות מן הבורא, כך שיעור הסבל העולמי. מצב זה שורר בעולם כולו, אך ביתר שאת הוא שורר בעם ישראל, שלגביו ההבדלים הם קיצוניים, חדים ושקופים, כיאות לעם הנבחר, שבחירתו באה ללמד את העולם כולו.

גלות מצרים על כל גילוייה הפיזיים הנוראים, על מלוא אכזריותה הנוראה, הייתה בבואה למצב הרוחני של האנושות והיהדות באותה עת. יהודי אותה תקופה תוארו כשקועים במ"ט שערי טומאה. בהגדרה זו טמון עומק הניוון האלילי שהאדם יכול להידרדר אליו. מצבה הרוחני של האומה באותה שעה, היה הגלות האמיתית שלה. הגלות החומרית והסבל הפיסי היוו תוצאה בלבד.

כל עוד מדובר במגמת סבל פיסי, עדיין ניתן לגאול כל אדם ממצוקתו, אולם בכל הקשור לניוון המוסרי, עלול איחור של רגע לסתום כל חזון. האיחור יביא לדמות מיואשת שאינה חפצה עוד להיגאל.

באותו רגע גורלי חלה ההתערבות המדהימה והגואלת של הבורא. זהו פשר החיפזון שאפף את יציאת מצרים. הגאולה הפיזית יכלה אולי להמתין מעט, שהרי זה כמה חודשים שפרעה ועמו הקלו את העול מעם העברים, מאז ניתכו המכות על ראשם. אולם הגאולה הרוחנית ציוותה על החיפזון. כאן כל רגע קובע. והם שהביאו לחיפזון ביציאת מצרים ולחיפזון באפיית המצה, שלא תחמיץ.

לגאולה הפיזית יש מקום לשליחים ולמלאכים טובים, אך בנוגע לגאולה הרוחנית, הקב"ה בכבודו ובעצמו הוא גואלנו. רק גאולה זו, יכולה להעלות אדם ואומה ממ"ט שערי טומאה אל שיא הגדולה ורוממות הרוח.

כך הפכו סמלי החג - ה"חמץ והמצה" - לסמלים רוחניים. החמץ הוא "השאור שבעיסה", הוא המסמל את היצר הרע. בדיקת החמץ וביעור החמץ מופיעים כסמלים למצוות התשובה. המצה מסמלת את המזון הרוחני שאינו מחמיץ, את מאכל האמונה המגן על האדם גם בחלוף ימי החג.

ברכת הגאולה החגיגית המסיימת את חלקו הראשון של ליל הסדר, מדגישה את ציפייתנו לגאולה שבה "נודה לך על גאולתנו ופדות נפשנו".

בשבת קודש אחה"צ אומרים ברכי נפשי וט"ו שירי המעלות

יום שישי יאריצט של בעל הנונים אלימלך זיע"א

מפסידין: ויהי דבר וכו' (יחזקאל ל"ו ט"ז) | דף היומי מסכת סנהדרין צ"ו / ק"ב

העיר	הדלקת נרות	מוצאי שב"ק	מוצאי שבת ר"ת
ירושלים:	17:15	18:30	19:08
מודיעין:	17:24	18:25	19:06
תל אביב:	17:23	18:25	19:06
מודיעין עילית:	17:24	18:32	19:07
נץ החמה:	5:42	7:58	9:14
סוז"ק ש"מג"א:	7:58	9:14	11:46
סוז"ק ש"מג"א:	7:58	9:14	11:46
שקיעת החמה:	17:55	11:46	17:55

הרה"ג רבי שמואל גבאי שליט"א - ראש מוסדות "למען אחי"

ההתלהבות בהתרמה למשכן גילתה את החיבור שהיה להם בנתינה

בני ישראל הבינו שעתה היא שעת מבחן, שמטרתה לבדוק האם גם למען הקמת המשכן הם יגלו אותה התלהבות ורוחב יד ולב, כפי שגילו בעת שאספו זהב כדי ליצור את העגל.

משה רבינו מבקש מהעם לתרום מן המיטב שברשותם להקמת משכן העדות. אכן, הם נרתמו למבצע במרץ, בשמחה ובדבקות.

התורה מתארת גם את רקע השיא בהתרמה: "ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר: איש ואשה אל יעשו עוד... ויכלא העם מהביא... והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר" (שמות ל"ו, ה-ז).

והותר... זו המילה החותמת את פרשת ההתנדבות, והיא מתארת בפנינו את גדולת רוחו של העם באותה שעה. אנו רואים בעינינו את כל אותם אנשים ונשים, האצים רצים לתרום את כל רכושם למען הקם את המשכן. הוא הפך למשאת נפשם, לחזון רוחם, והם תורמים לו מרצון, בנדיבות לב ובנשיאת רוח.

התורה מגלה כי כל פרט במעשי משה היה מכוון במחשבה מראש, כדי להוות משקל נגדי למעשי העם. הקהלת משה את העם עמדה מול התקהלותם מסביב לאהרן בעת עוון העגל. אפילו אמירתו "אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם" (שמות ל"ה, א') יצאה מפי משה בכונה תחילה כדי לקחת אותה המילה, שבה פיארו את עגל הזהב באמרום (שמות ל"ב, ד): "אלה אלהיך ישראל".

ללמדנו, שמעשה עוול אינו מתכפר כי אם במעשה טוב נגדי. אין להסתפק במילים של סליחה וכדומה. הן חשובות, אך אין הן מוחקות את רישומו של החטא מלבו של החוטא. מי שחטא בהתאכזרות למשל, בנוסף לפגיעתו בזולת, חרט בחרט הרשע קו של נוקשות ואכזריות על לוח לבו. טיפה רעה נמסכת אל אישיותו, ומשפיעה בעתיד על מעשיו ועל התנהגותו. מילים לא ישטפוהו. רק מעשה הפוך של רחמנות בפועל יסיר את משקע האכזריות וישיב ללב את טהרו. כלל גדול הוא בעולמה המחנך של התורה.

בשעה שבא משה לתקן עם חטא העגל, הוא נתן את דעתו לטהר כל מעשה שעשו בעת החטא, במעשה נגדי - מקביל. יבוא זה ויכפר על זה. כך יתוקן חטאם בשורשי לבם. משום כך מודגשת גם ההתלהבות הגדולה, אף היא הייתה תשובת המשכן להתלהבותם בעת העגל.

על כן מדגישה התורה מול התלהבות אסורה זו את ההתלהבות שאחזה בהם לשמע בשורת המשכן. למען נדע, שגם חלק זה שבאישיותם ותוקן, וגם להתלהבות באה הכפרה.

התלהבותו של אדם הינה אמות מידה מדויקת למדוד בה את אישיותו. היא מגלה לנו את שאיפותינו הכמוסות, את נטיות לבנו, יותר מכל מעשה בפועל. יכול האדם לתרום סכומי עתק ללא כל נדיבות לב. לעיתים גרמו לחצים חברתיים למענקי, לעיתים יצר ההתבלטות או גורמים אחרים במגוון האינטרסים האנושיים, הם שהביאורו לתרום. אולם כשלתרומה מתלווה התלהבות, מבחינים בהזדהות העמוקה של התורם. הזדהות, שהיא מעבר לחשבונות ולאינטרסים אישיים.

האדם עצמו קובע האם הוא מצד הטהרה שבפרה אדומה או ח"ו מצדה השני?

"ט, ב'"). כלומר, שתהיה שלמות באדמימותה. אם היו בה שתי שערות שחורות, היא פסולה.

בשעה שאדם מטהר את עצמו ומכין את גופו ואת נשמתו להזאה מאפר הפרה, הוא יזכר מדוע נבחרה דווקא פרה אדומה לתפקיד זה. הצבע האדום מבטא את התוסס ואת הרענן, את חיי התשוקה במלוא אונם. באותה עת הוא גם יודע מדוע נבחרה דווקא פרה כזו לצורך המצווה, פרה "אדומה תמימה אשר לא עלה עליה עול" (במדבר י"ט, ב'). גם אדומה כולה וגם ללא עול, בחירה זו מערערת את ההנחה המוטעית, שאין אפשרות להעלות את עול ההכרה המוסרית ולהחיל אותה על חיי החומר השוקקים.

לקחו פרה המסמלת את אביב התשוקה במיטבו, והוציאו אותה אל "מחוץ למחנה", אל מחוץ למסגרת החיים הנתונים למרותם של החוקים המוסריים. אל המדבר, ששם שולט הטבע הפראי. שם שחט אותה הכהן (המסמל את הרוח), ושרף אותה, בהביעו בכך את כוחו של המוסר להכניע את פרת התשוקה הסוררת.

האדם שדבק בו שמץ מדמיון המוות, עומד ביראת כבוד לפני הכהן המזה עליו ממי הפרה. תמונתה של זו עולה לנגד עיניו. סמליה מדברים אל לבו, והוא חש כיצד שבה נפשו אל האיוון. הוא מרגיש כיצד מתחילה הטהרה לזרום בעורקי נשמתו, כיצד מרוממת היא אותו, ומוסרות השלטון על גופו עוברים שוב לישותו הפנימית.

או אז ידע כי בן אלמוות הוא, ידע גם אם לא הבין. שוב יכול הוא לבוא בשערי המקדש.

למרבה הפלא, בעוד פרה זו מטהרת את הטמאים בהזיית אפרה, היא מטמאת באותה פעולה את הכהנים הטהורים שהתעסקו בהכנתה למצוות הטהרה.

עלינו להסיק איפוא, שבאפר הפרה האדומה טמונים בו זמנית כוחות מנוגדים בתכלית. כלום ייתכן הדבר, גם טומאה וגם טהרה במחיצה אחת?

רבן יוחנן בן זכאי אמר לתלמידיו: "חייכם! לא המת מטמא ולא הפרה מטהרת ולא המים מטהרים, אלא אמר הקב"ה: חוקה חקקתי, גזירה גזרתי. אין אתה רשאי לעבור על גזירתי, וכפי שכתוב: 'זאת חוקת התורה'" (מדרש תנחומא, שם).

לא קיימים בעולם כוחות מאגיים אפלים השולטים באדם בצו גורל עלום כלשהו, שאין להשתחרר ממנו. אין כאן כוחות דמיוניים, המכתיבים את מהות חייהם של הבריות וכופתים אותם באזיקי טומאה כלשהי. המציאות החומרית נייטרלית היא, אינה טובה ואינה רעה. האדם במחשבתו ובמעשיו הוא זה שיוצר את הטומאה או להפך, את הקדושה. במוסריותו או באי מוסריותו קובע האדם את איכות חייו. באופן התייחסותו האישית לגורלו, לזולתו ולהקב"ה, הופך הוא את העולם לטוב או, חלילה, לרע. בציותו לחוק האלוקי הוא מעניק ערך למציאות חייו. אין המת מטמא בעצמיותו, ואין סגולת המים לטהר. האדם, הוא המעניק לפרה האדומה סגולת טהרה בציותו למצוות הבורא ובהתבטלותו בפניו.

למרבה הפלא, בעוד פרה זו מטהרת את הטמאים בהזיית אפרה, היא מטמאת באותה פעולה את הכהנים הטהורים שהתעסקו בהכנתה למצוות הטהרה.

הפרה האדומה נועדה לטהר את האדם מטומאת מת. מקורה של טומאה זו בחטאו של אדם הראשון.

המוות בא לעולם בעקבות אכילתו של אדם הראשון מעץ הדעת. חטא עץ הדעת היה טמון בעובדה שהאדם הסתמך על שכלו במקום לציית באופן מוחלט לדבר ה'. כתוצאה מכך ירד המוות לעולם.

במעמד הר סיני, עם הכרזת "נעשה ונשמע", תוקן חטא זה. ה"נעשה" שקדם ל"נשמע" הכריז על צייתנות בטרם הבנה. בהכרזה זו הביע עם ישראל נכונות להתבטל בפני דבר ה' ללא סייג, וזה היה התיקון לחטא עץ הדעת. אכן, באותה שעה נפטרו בני ישראל מעונשו של חטא עץ הדעת, ונעשו בני חורין ממלאך המוות.

לצערנו, לא נמשכה חרות זו זמן רב. בעקבות חטא העגל חזר עונש המיתה על האנושות. שורש חטא העגל היה שוב הבעת הדעה העצמית במקום התבטלות לרצון ה'. ואז ניתנה שוב רשות למשחית לפעול.

הפרה האדומה נועדה לשמש טהרה לקלקול חטא העגל. טעמי פרה אדומה האמיתיים לא התגלו לנו. למעשה, רק נותן התורה, שוכן מרומים, יודע את המשמעות האמיתית של מצות פרה אדומה ואת סוד טהרתה. הטהרה הינה רוחנית ובאה ממקום עלום, מדעת עליון שאינה מובנת לבן אנוש, ובזאת היא מבטלת את הטומאה הנובעת משכלתנות יתירה. הטהרה והאלמוות הם בעצם שני צידיו של מטבע אחד, מטבע החירות.

כאמור מבטאת הטומאה את הכניעה לכוחות הטבע החומריים החולפים ואת האמונה שכוחות ארעיים אלו שולטים שלטון בלעדי על האדם. אדם זה, ששעבד את רוחו החופשית לכוחות גופו, הביא על עצמו את הטומאה.

שיעבוד נפשי זה בא לידי ביטוי מוחשי כאשר נפגש האדם ישירות עם המוות, בייחוד במות אחד מקרוביו האהובים. הוא כאוב עד עמקי נשמתו, ואז, בנהמת הכאב הצורב, עולה בו מחשבת הטומאה ומכריזה באזניו: 'זהו זה! סופו של האדם אינו אלא קבר ומצבה, ותו לא'.

באותו רגע לוחשת היהדות באוזניו ואומרת לו: זה עתה טימאת את מחשבתך ואת ישותך, קישרת אותך למרכבת החולף והארעי, שכחת כי עצמיותך נמצאת מעל המוות.

מי שנטמא למת, למחשבות 'מיתה' - מזים עליו מאפר הפרה. הזיה שמטרתה לנער אותו מההיצמדות אל החומר. להזכיר לו את האמיתות הגדולות המדברות על חירותן של רוחו ונשמתו, אמיתות שאולי היו מקובלות עליו עד הפגישה הישירה והמזעזעת עם המוות או עם החטא, שאף הוא חבר למוות.

הפרה כשרה לתפקידה רק כשהיא "אדומה תמימה" (במדבר

תפילה מכל הלב - בוקעת שערים!

שלעתים תפילות מסוימות מושבות, לכאורה, ריקם. אפילו משה רבנו, אדון הנביאים, שהיה מקורב מאד לה', העתיר תקט"ו (515) תפילות כדי שיזכה להיכנס לארץ, ולא נענה.

המפרשים ביארו שסיבות שונות עלולות לגרום לכך שהתפילות לא תתקבלנה. יש תפילות שאינן נענות בשל חטאים מסוימים של המתפלל. לעתים, להיפך, דווקא לטובת האדם מוצא הקב"ה לנכון שלא להיענות לתחנוניו. אולם יש לדעת כי הסיבה העיקרית לאי מילוי בקשת המתפלל היא התפילה עצמה, כאשר היא פגומה ואינה ראויה להתקבל. נאמר בפסוק: "קרוב ה' לכל קוראיו - לכל אשר יקראוהו באמת", (תהילים קמ"ה, י"ח), לאמור: התפילה חייבת להיות אמיתית, ורק אז יש לה סיכוי להתקבל.

מהי קריאה אמיתית לה'? זוהי תפילה הנובעת ממעמקי ההכרה של האדם המתפלל, שרק באמצעות התפילה ניתן להיוושע. כאשר נלווית לתפילה ההכרה העמוקה שכל האמצעים המצויים בידי האדם הינם אין ואפס ללא עזרת הקב"ה, והאדם מתייבב לפני בוראו כעני בפתח, קריאתו זו היא קריאה אמיתית.

התפילה היא היישום המעשי של האמונה. אדם המכיר בכך שהקב"ה לבדו עשה, עושה ויעשה את כל המעשים, ורק הוא בעל הכוחות כולם, מבין שאם הוא רוצה לבקש דבר מה, אין באפשרותו לסמוך על כוחו העצמי ועל עוצם ידו והכתובת היחידה לבקשות הוא הקב"ה.

בשעה שאדם פונה מעומק לבו בתפילה אמיתית לה', מובטח לו שה' מאזין לתפילתו ומתקרב אליו. קרבה זו מביאה לעזרה ולישועה ממרומים, והמתפלל חש בלבו ורואה בעיניו שתפילתו אמנם התקבלה אצל שוכן מרומים.

של עמידה לפני ה', ולצייר בנפשו שהוא נושא ונותן עמו, וה' יתברך מקשיב ושומע לו, כאשר ישמע איש את רעהו. זוהי תכליתה של התפילה, להגיע לדרגת רוממות זו של עמידה לפני ה'.

כשאברהם אבינו עמד להתפלל תפילת שחרית בכל יום, הוא הרגיש בדיוק כמו בני ישראל שעמדו על שפת הים, מוקפים מארבעה צדדים במצרים, בים, במדבר ובחיות רעות, נחשים ועקרבים. אברהם אבינו לא היה צריך אמצעים מוחשיים כדי לדעת שהוא ביד ה'. הוא השיג את קירבת אלוקים ע"י עבודה שבלב. זו הייתה אומנותם של האבות הקדושים.

הקב"ה רצה להביא את בני ישראל לדרגה זו. וכדי לקרב את עם ישראל לקב"ה הכניסם למצב של פחד, חרדה וניסים גלויים, כדי שיהיו קרובים אליו, שהרי ה' רוצה את קרבתם של הצדיקים, ולכן הוא נותן להם סיבות מיוחדות כדי להתפלל.

בלי ענוה לא יוכל האדם להתפלל, ואין לך עניו גדול יותר מבעל יסורים, ובפרט כשידו של האדם קצרה מלהושיע.

פעמים רבות הקב"ה נותן לנו את משאלותינו ע"י התפילה, כדי שנחשיב אותה ונדע שבאמצעותה אנו מגיעים לדרגת קירבה לקב"ה, כדבר איש אל רעהו והוא יתברך שמו שומע ומאזין. על האדם לדעת, שיתכן שהייסורים באו עבור התפילה, והם גם יעברו ע"י התפילה. ופעמים שבאו למטרת כפרה או לעורר את האדם ואז ירוויח את דרגת התפילה הגבוהה. אם יבין האדם וירגיש שבעצם מצוות התפילה היא יצירת קשר בלתי אמצעי עם הקב"ה. למעלה מכל ספק שהוא יחכה לרגע זה בהשתוקקות עצומה.

לא אחת ניצבים אנו מול העובדה שלא כל תפילותינו נענות. עינינו רואות

מצות התפילה שונה במהותה משאר המצוות. אמנם יש לה ביטוי מעשי, אך שורש ועיקר התפילה הוא בלב, כמו שדרשו על הפסוק: **"ולעבדו בכל לבבכם"**, איזוהי עבודה שבלב, זו תפילה.

התפילה הינה השתקפות של אמונת הלב. רק מי שמאמין שה' לבדו פועל הכל, ואין לאדם כוח עצמי מלבד מה שנסך בו הבורא, מסוגל להתפלל תפילה אמיתית מעומק לבו.

בהתייבבותו של האדם לפני הבורא בתפילה, כאשר הוא מבטא את תחנוניו לפניו, טמונה בלבו ההכרה שהבורא יכול להביא למילוי כל משאלות לבו. הוא חי את האמונה שקיימת השגחה על חולה שיתרפא, על גשמים שירדו או על העם שיגאל מצרותיו. הריהו מכיר בעובדה שכתוצאה מתפילתו עשוי לחול שינוי לטובה. אלמלא אמונה זו היה האדם נכנע לגורלו, ולא היה מקום לקיומה של התפילה לשיפור מצבו. כאשר האדם נענה בתפילתו, הרי זו הוכחה ברורה שיש מי שמאזין לתפילתו.

על האדם להביא את עצמו למצב רוחני שבו הוא עומד לפני ה'. בבחינת **"בכל לבבך"**, עם כל הרצונות, כל השאיפות, כל הבקשות וכל הצרכים. הוא צריך להבין ולהרגיש, שכל מה שיש לו וגם כל מה שעדיין חסר לו, הכל בידי שמים. תלות מוחלטת זו בקב"ה, היא זו שמביאה את האדם למצב של עמידה לפני ה', של קירבת אלוקים בלתי אמצעית, היא התפילה העומדת ברומו של עולם והיא המביאה את האדם למקום הגבוה ביותר בעולם, כי התפילה עולה למעלה, ומעלה גם את האדם המתפלל.

על האדם לעמוד שלוש פעמים ביום לפני ה' - בתחושה של חוסר אונים מוחלט ובידיעה ברורה שהכל מידו של הבורא יתברך. באופן זה הוא יוכל להשיג ולחוות את ההרגשה

שהשמחה במעונם

ברגשי גיל ושמחה הפורצים מעומקא דליבא
שולחים אנו את מיטב איחולינו לרבותינו רבני הכוללים
העומדים על משמרתם ומקנים מדברי תורתם
למבקשי התורה האברכים המסולאים בפז
הרבנים הגאונים

רבי **מנחם מנדל הלפרין** שליט"א

לרגל חתונת בנו שיחי'

רבי **אליעזר כהן** שליט"א

לרגל אירוסי בנו שיחי'

רבי **יואל הרוש** שליט"א

לרגל אירוסי בנו שיחי'

רבי **יו"ט ישי נויגרשל** שליט"א

לרגל אירוסי בתו תחי'

רבי **שמאי יוסוביץ** שליט"א

לרגל הולדת הנכדה תחי'

יזכו לרוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם
מתוך בריאות והרחבת הדעת, אמן.

המברכים מכל לב

הרב **שמואל גבאי**   מערכת העלון התורני
ראש המוסדות   למען אחי

מגבית קמחא דפסחא

יוצאת לדרך בשיטת המצינג'
אנו זקוקים ל-
20000 ₪
בכדי שיולש סכום התרומה
בברכה
גבאי קופת "יעזורו"

כוס תנחומים

יחד עם כל לומדי בית המדרש ורבני הכוללים
בצער רב וביגון קודר שולחים אנו את תנחומינו
למשפחות לוי - עדס החשובים והיקרים שיחי'
ולראש המשפחה ידידנו המכובד והאהוב
הגאון הגדול רבי **שמעון לוי** שליט"א
מח"ס **'אהלי שמעון'** ומפקח תושב"ע
על הסתלקותה ללא עת של בתם היקרה
לאחר ייסורים גדולים ומרים שקבלתם באהבה
הרבנית **מרים** בת **רבקה** ע"ה
אשת חבר להגאון המפורסם
רבי **אברהם חיים עדס** שליט"א
ראש כולל ומחבר ספרים רבים בהלכה ובאגדה
אחותה של הרבנית החשובה מרת **רות גבאי** תחי'
אשת חבר לרבנו הרה"ג **רבי שמואל** שליט"א
בעל הנחמות ירפא את שבר המשפחות
ובלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים
וחרפת עמו יסיר בביאת גואל אמן,
המנחמים מכל לב
רבנן ותלמידהון

גמ"ח גמרות "ירך יעקב" להשאלת ספרי לימוד

אצלנו ניתן לקבל גמ' שוטנשטיין בהשאלה
כמו"כ את כל ספרי מרן הראשל"צ זיע"א
בטלפון: 0556680443
לא להתקשר לאחר השעה 8:00 בערב, תודה!

בס"ד

ובזכותכם

זכינו לחלק לעמלי תורה היושבים בבית ה'
ולומדים תורה מתוך דחק
14165 ₪
שאו ברכה מאת ה'
ותזכו לס"ד בכל הליכותיכם אמן.